

den. 't Was op 17 oktober 1916 en ik werkte op 't land achter de ploeg. De elektriciteit was afgesloten voor reparaties. Dit moet mij iets gezegd hebben. Ik heb mijn paarden laten staan en ben weggelopen, 't gat van Holland in'.

Als 't al gedaan was, is Fons in december 1918 teruggekeerd, met Konee Sys, Engel Janssens, met Sissen Dryepontd' en met een goed stuk in onze krage'. Fons is dan getrouwd, nadat hij nog 5 jaar paardenknecht was thuis. Met zijn vrouw ging hij in de Kalfduinen wonen. Dan heeft hij 35 jaar lang voor de watering gewerkt, om grachten te delven en ieder 7 jaar schoon te maken, 'ik en Jan Bouljon'. In 1958 ging hij met pensioen.

'Kom nog maar eens terug', zei ons Fons toen we reeds vele uurtjes met hem gepraat hadden, 'want

er schiet me nog wat te binnen'.

En we kwamen met plezier bij hem terug, meerdere malen, op de bank bij het laatste oude huisje dat nu nog in de Kalfduinen staat, midden moderne villa's. Zijn vele vrienden waren er ook bij herhaling terecht, om te kaarten vooral. Ook in 1974 om mee de herinnering aan 50 jaar huwelijk te vieren, want Fons bleef steeds in gedachten met zijn betreunde echtgenote.

Zijn hele leven was zijn schat, met de Vrede, het Hazegras, de Zoutepolder. En hij kwam nog 's avonds laat op zijn fiets naar de 'Boudewijn' om bij 'Cnoc is ier' anekdoten op te diepen. Tot dan uiteindelijk een ongeneeslijke ziekte Fons getroffen heeft. In zijn lijden moet het verleden hem steeds weer voor ogen gekomen zijn, tot zijn laatste dag, 22 juli 1979.

JULES ROMBOUT

1901-1979

VAN 'T ZWART HUIS TOT HET CASINO

'Ik ben ginder in 't Zwart Huis geboren, bij 't Zwin, op 28 februari 1901. Mijn vader, Jan Chas, was hulpjachtwachter bij zijn vader, Felix Rombout. Het was aan 't ander eind van Knokke in die tijd. In 't jaar 2 kwamen we wonen bij de watertoren van Duinbergen. Boven de herberg was in grote letters geschreven: Hier drinkt men vandaag voor geld, morgen voor niets. En 't bleef altijd vandaag als er de vissers kwamen om hun druppel te drinken. Hun boot was op 't strand. 's Nachts spookten de smokkelaars en stroppers. Het was nog in de wilde duinstreek'.

Het was in 1966 dat Jules Rombout ons zijn verhaal deed. We zaten met hem in zijn kamer van de conciërgerie van het casino, waar de wanden volhingen met

een massa souvenirs, ook met vele borden van de schietingen, waar de opgevlude vogels op alle kasten prijkten.

'Vader Jan Rombout was jachtwachter van Meulemeester en Cloedt in de duinen van het Albertstrand. Mijn ouders hadden 12 kinderen, 5 meisjes en 7 jongens. De koning werd peter van de 7de'.

Voor Jules begon het leven echter pas toen in de Lispanne de 'Iac' uitgegraven werd, toen het ten westen van Knokke in het duinengebied de 'Extension' werd. Toen bij het meer in 1924 de 'Pavillon du Lac' opgetrokken werd en hij er het volgende jaar huisbaarder zou worden. In 1930 was bij de nieuwe dijk

BOVEN : Jules Rombout bij enkele exemplaren van opgezette vogels - MIDDEN : het Albertstrand anno 1928 met het Hôtel du Soleil en het Albert-Plage Hôtel. - ONDER : de eerste steenlegging van het Casino in 1929. (Uit 'Dagklapper uit Knokke' door André D'hont, 1e deel, uitgeput en niet meer te bekomen.)

van het Albertstrand het casino klaar en Jules kwam hier dan met zijn echtgenote als conciërgie. Meer dan 50 jaar zouden ze in dienst blijven van de familie Nellens, sedert Joseph Nellens reeds de 3de generatie. Het echtpaar vierde hier ook zijn gouden bruiloft. De zomer van 1979 zou echter hun laatste zomer zijn in het casino, want het was zo gesteld dat ze op 1 oktober hun eigen huisje te Duinbergen zouden gaan betrekken...

Van de 'Pavillon' tot het casino zou Jules zijn hele leven vol dienstvaardigheid en entoesiasme doorbrengen. Hoe het toeval hem hier bracht :

'In 1919 werd ik stoker op een schip en zo kwam ik tot in Cuba. Daar leerde ik vogels opzetten. Ik moest soldaat worden en ben dan teruggekomen, zoniet zou ik zeker op de vaart gebleven zijn. Maar we kwamen in de Pavillon. Als ik in 1930 een wapenvergunning kreeg, kon ik vogels en wild neerhalen, en opvullen. Kijk maar naar die prachtige exemplaren ; een ijsduiker, een nonnetje, eidereend, rosse franjepoot, grijze reiger, meer gewone als de kluit en tientallen andere nog. Deze fluwijn hier, die vroeger in de duinen huisde, ziet men nu niet langer meer in de buurt'.

Als Jules dan nog aan de laatste oorlog dacht, kradde hij in de haren : 'In september van 1944 kreeg ik in de pinkelder van de Pavillon een heleboel granaten, kogels en geweren samen van de Witte Brigade. Ik zat ermee, want de Duitsers waren nog niet weg. Ik verstopte er zoveel mogelijk met betonblokken. Aan de Duitsers die met een heel regiment kwamen logeren, maakte ik wijs dat de kelders onder water stonden. Het zijn tenslotte de Canadezen die het hele arsenaal buitengesleept hebben'.

Hij vertelde het ons mee voor de 'Dagklapper', ook over kommandant Gusten Baervoets van destijds, die bij de pompiers zijn geroeste sabel niet eens meer uit de schede kreeg. Over zijn belevenissen als boogschutter sedert 1920, tweemaal sire bij de St.-Sebastiaansgilde, eens bij de Noordschutters en eens bij de Kustvrienden. En Jules bleef ieder jaar prijzen schenken, op de liggende wip en op de staande. Hij gaf ons ook het dagboek van zijn vader, Jan Chas, met al de optekeningen over de pensjagers van het begin van de eeuw. En Jules las grondig al de 'Dagklappers' die hier verschenen en als we hem dan op de zaterdagavond als portier terugvonden bij de ingang van het casino bij de dijk, gaf hij zijn kommentaar mee.

Het is tot zijn laatste dag dat Jules Rombout de trouwde figuur van portier van het casino gebleven is. Het was met leed in het hart dat hij ons zei dat het zijn laatste jaar geworden was. Jules heeft het niet overleefd. Half augustus is het hem aan het hart geslagen en op de 19de is hij overleden.

'Een oude boom verplant men niet', zou men op zijn doodsantje lezen.